

Slavomil Braun (*1935)

"Člověk by měl být čestný, neměl by si nikdy myslet, že je nejchytřejší. Lidi tě nepotřebují. Ty, jako vedoucí, potřebuješ je, aby vykonávali tu práci. Ty musíš s nimi spolupracovat. A když si je získáš, tak oni ti udělají mnohem víc než potřebuješ. A pak máš vyhráno."

Slavomil Braun se narodil 3.3.1935 v Rokytnici nad Jizerou české mamince Emmě Braunové a německému tatínkovi Reinholdovi Braunovi. Dětství měl velmi těžké. Maminka mu zemřela v jeho dvou letech (1937) a o tatínka přišel v devíti letech (1944), když padl v německé uniformě ve válce na bojišti v Normandii. Na přání maminky ho vychovala babička Františka Fišerová, dědeček Robert Fischer zemřel v roce 1942.

Od útlého dětství musel pomáhat babičce s hospodářstvím. Chovali krávy, kozy, slepice a již od svých dvanácti let musel sekát obilí.

Rokytnice nad Jizerou patřila do Sudet a on vyrůstal obklopen německými kamarády. Roku 1945, kdy začalo vysídlování pohraničí, plakal. Odcházeli mu všichni kamarádi, se kterými si, až do této doby hrál. S odsunem sudetských Němců sice souhlasil, ale nesl ho velmi těžce. Nástup do české školy pro něj nebyl snadný, ve škole měl problém s přechodem z němčiny na češtinu.

Kvůli tatínkovu německému občanství jim měl být v roce 1945 zkonfiskován les i chalupa. Ale babičce se podařilo chalupu uchránit. I přes to, že byla na úřední vývěsce nabídnuta k prodeji, tak zájemce o koupi babička odháněla s tím, že jde o omyl, že ona je Češka a chalupa je její. Roku 1948 bylo Slavomilovi přiznáno české občanství a les i chalupa jim byla přiznána. O les později stejně přišli, když jim byl znárodněn komunistickou stranou. Zpět ho získali až po sametové revoluci.

Slavomilův velký sen, stát se leteckým mechanikem, se kvůli nedostatku financí a prospěchu ve škole neuskutečnil. V letech 1950-1953 studoval v Žaclěři na horníka, kde po odsunu sudetských Němců byla nouze o pracovníky v dolech. Aby nalákali nové studenty, tak studium, internát i oblečení bylo zdarma, což s babičkou uvítali. Práce ho natolik začala bavit, že po vyučení zůstal pracovat v dolech a stal se vedoucím party Němců. Měl výhodu, že ovládal němčinu a neměl problémy se s nimi domluvit. Tím, že se nad ně nepovyšoval a naslouchal jim, předali mu mnoho cenných zkušeností.

Roku 1954 se oženil se Zdenou Matějkovou (ve svých 19 letech) a hned o rok později (1955) se jim narodil první syn Miloslav. Aby mohl být s rodinou, ukončil práci horníka v Žaclěři a vrátil se zpátky do Rokytnice nad Jizerou, kde od roku 1955 začal pracovat v podniku Tofa (později nazývaném Naveta a Elitex). Práci v Elitexu přerušil na dva roky kvůli vojenské službě (1955-1957), kterou odsloužil jako velitel raketometu v Milovicích.

V roce 1957 se jim narodil druhý syn Vladimír.

V Elitexu se postupně vypracoval na vedoucího výroby. V té době nebylo možné, aby v řídicích funkcích byl nestraník. Musel se stát členem komunistické strany, ale byla mu vytýkána politická nečinnost. V Elitexu pracoval až do odchodu do důchodu v roce 1993.

Celý život se zajímal o sport, hlavně o lyžování. Již od roku 1968 zastával funkci předsedy lyžařského oddílu a v letech 1972 až 2003 byl předsedou tělovýchovné jednoty Spartak.

Za svého působení ve Spartaku se zasloužil o výstavbu sportovní haly (1987), která byla největší stavbou zhotovenou v "akci Z" v Rokytnici nad Jizerou. A v roce 1996 stál za

výstavbou lanové dráhy na Lysou horu, což pozvedlo turismus ve městě. Lanovka se dle jeho slov "narodila do špatné doby". Hned dvě následující zimy byly beze sněhu, lanovka nemohla začít vydělávat, což přispělo k zadlužení města Rokytnice nad Jizerou. Období po dostavbě lanové dráhy považuje za nejhorší ve svém životě. Lidé si mysleli, že on může za zadlužení Rokytnice a následné nucené dražby městského majetku. Tuto těžkou dobu ustál jenom díky podpoře jeho milované ženy Zdeny.

Nyní (2023) má Slavomil 3 vnoučata, 6 pravnoučat a stále žije ve svém rodném domě.

A kolo se uzavírá - po prodeji Spartaku novému majiteli (2023) se ředitelem provozující firmy stává jeho vnuk Filip Braun.